

Portretne karikature. Pod tem zaglavjem je prinesla »Edinost« v minolem mesecu celo vrsto slik ali bolje pa slik slovenskih pisateljev in pisateljic. Ko so še »karikature« izhajale, je že »Edinost« sama v neki številki lojalno priobčila protest pisateljice Marice, katero je tudi zadela čast, da je bila vvrščena v tisto galerijo, a se je po pravici čutila žaljena po nekaterih opombah. Res je, kar je poudarila Marica, da se je bilo po razsodnem vvodu nadejati celo drugačnih »karikatur«; seveda je že naslovni izraz sam lahko obujal sum, in pisateljica ali pisatelj(?) se je tudi vestno držal pravega pomena besede »karikatura«, in dočim je v »vvodu« sprožena uvaževanja vredna misel, naj bi slovenski časniki, zlasti leposlovni več storili v to svrhu, da narod pozna svoje veljake tudi po životu in licu — so pa posamezne slike res samo karikature, t. j. iztikajo se v njih razne, zlasti tudi telesne slabosti in takisto se omenjajo posebno fizične vrline dotičnikov. Da so take sličice znanih oseb pikantne, in da jih slastno čita občinstvo, ki se po znanem prirojenem nagonu rado zabava z »medisanso« na stroške drugih — to je gotovo; takisto pa je gotovo, da so karikature — sicer ne brez duhovitosti sestavljene — marsikoga do živega urezale ter hudo zbudle, kar priča ravno ugovor Maričin, in to je obžalovanja vredno.

Nekrolog. † **Dr. Vatroslav Oblak.** Spisal V. Jagić. S sliko pokojnikovo. Str. 5. Ponatisk iz »Archiv für slavische Philologie«.

Z iskrenimi, da, ginljivimi besedami se v tem nekrologu spominja Jagić našega rojaka ne samo kot svojega najbolj nadarjenega in najbolj vdanega učenca, nego tudi kot svojega prijatelja, kateremu je bil namenil nasledstvo na oni preslavni stolici, kjer je nekdanj učil Miklošič, in katero zavzema sedaj Jagić sam: Oblak naj bi postal kdaj vnuk Miklošičev, to so Jagića samega besede.

Nekrolog sklepa Jagić z željo in prošnjo do slovanskih učenjakov, naj prispevajo za skromen spomenik pokojnemu tovarišu in prijatelju. Doneske sprejema uredništvo Archivovo, pa tudi založnica Weidmannova v Berlinu. Doslej je došlo v ta namen 85 gld.

Poziv slovenskim skladateljem. Odbor »Slovenskega pevskega društva v Ptuj« razpisuje s tem dve častni nagradi po 80 kron za dve najboljši skladbi za moški ali mešani zbor ter se obrača do vseh rodoljubnih slovenskih skladateljev z iskreno prošnjo, da se temu pozivu v povzdigo in razvoj domačega petja častno in mnogobrojno odzovejo.

Opozarjamo, da se bomo ozirali v prvi vrsti na takšne skladbe, ki morejo preprosti narod v najširšem pomenu navdušiti; torej bodi pesem veličastna, lepa, preprosta, a ne pretežka, preumetna.

Rokopisi naj se blagovolijo podpisanemu odboru — z imenom skladateljev in v posebnem zavitku — do novega leta 1897. doposlati.

V Ptuj, dne 10. septembra 1896.

Odbor »Slov. pevskega društva«.

Tri narodne slavnosti. Navzlic skrajnje in zdržema neugodnemu vremenu so se vendar obavile v preteklem mesecu septembru, kateri je s svojim prednikom avgustom vred že nekako odločen za narodne slavnosti, v različnih slovenskih kronovinah tri lepe slavnosti, katere so se po svojem značaju in odličnem prosvetnem pomenu odlikovale mimo navadnih narodnih veselic in so zategadelj tudi vredne, da ohrani njih spomin leposlovni naš list.

V nedeljo dne 6. m. m. se je vršilo odkritje spominske plošče na rojstni hiši Davorina Trstenjaka v Kraljevcih pri Sv. Jurju na Ščavnici po programu, ki smo ga priobčili v prejšnji številki. (Gl. poročilo Slov. Naroda z dne 12. septembra t. l.) Spominska plošča kaže ta-le napis:

Na tem selu je bil rojen dne 8. novembra meseca 1817. l.

DAVORIN TRSTENJAK

uzoren duhovnik, jezikoslovec in pisatelj slovenski.

Umrli je dne 2. svečana meseca 1890. l. kot župnik v Starem Trgu.

Kdo za napór in trud bi znal?

In kdo poznal trpljenja mero?

Življenje Ti si žrtvoval

Za domovino, znanstvo, vero.

Slavnostni govor dra. M. Murka je priobčil »Sl. N.« v podlistku 213. do 216. številke t. l.

Na praznik dne 8. m. m. se je obhajala v prelepi Poljanski dolini, katera je poslala med slovenski svet že toliko odličnih sinov, slavnost v spomin bratoma Janezu in Jurju Šubicu (glej Slov. Narod z dne 15. m. m.). Brata Šubica je doletela čast, kakršna menda še nobenega slovenskega umetnika, da je njiju spominska plošča, delo Feliksa Tomana, vzdana v poljanski cerkvi sami, in sicer v prezbiteriju na desni strani. Zlati napis slove:

V pobožni spomin bratov slikarjev:

JANEZA ŠUBICA,

roj. v Poljanah dné 26. okt. 1850

umrl dné 25. apr. 1889 v Kaiserslauternu na Bavarskem
in

JURIJA ŠUBICA,

roj. v Poljanah dné 13. apr. 1855

umrl dné 8. sept. 1890 v Lipsiji na Saksonskem.

S svojimi deli sta množila čast božjo in slavo domovine slovenske.

— »Od roda do roda se bode popraševalo po njihovem imenu.« Sirah knjig. 39, 13.

Dne 9. septembra pa so praznovali častilci prerano umrlega J. Lendovška njegov spomin v Dvoru in na Strmcu na Koroškem (gl. »Sl. N.« z dne 10. in 11. m. m.) ter se udeležili odkritja njegovega nagrobnega spomenika (križ iz kararskega mramorja, delo Vinka Čamernika), na katerem se blesti v zlatih črkah sledeči napis:

JOSIP LENDOVŠEK,

c. kr. profesor

* dne 17. sušca 1854. † dne 20. kimovca 1895.

Jedna se Tebi je želja spolnila,

V zemlji domači da truplo leži!

V hvaležen spomin koroški Slovenci.